

NO EM VA FER JOAN BROSSA. Text_1

No em va fer Joan Brossa és la reafirmació de l'exigència d'una realitat pròpia, en la qual es pot observar què hi ha de fenomen de transmissió/influència o bé d'estricta convergència entre l'obra de Joan Brossa i la de Torrents-Aixut.

El punt de partida de No em va fer Joan Brossa és la paraula que el poeta desenvolupa durant els anys quaranta i cinquanta, el paisatge dins la prosa i el so de la paraula dins la poesia escènica.

La instal·lació interpreta el paisatge mític i màgic d'El jardí de Batafra o el molí de carnaval, el paisatge molt menys diví de 30 Divisió, el paisatge sota el firmament del Missal de Caragat o els boscos evocats en l'obertura de l'òpera Parsifal del seu admirat i vitalment recurrent Wagner.

En la feina de Torrents-Aixut primer hi ha el so, després l'objecte i finalment l'escultura. Però com amb l'obra de Joan Brossa, els objectes són descontextualitzats, absorbits i re-articulats.

L'experiència estètica requereix –i possibilita– el plaer visual reflectit, la vivència conscient d'una percepció sonora i visualment dominant, independentment del reconeixement de realitats reproduïdes.

Es tracta d'observar allò que passa tal com es contempla un parc o un paisatge: la desfocalització i la igualació de les parts, l'abandonament del temps teleològic lineal i el domini d'una atmosfera sobre les formes de progressió dramàtiques i narratives.

Tal com passa amb les imatges hipnagògiques el que és essencial és la no-jerarquia entre imatges, moviments, sons i paraules. Els pensaments onírics conformen una textura que s'assembla al collage, al muntatge i al fragment i no al desenvolupament dels esdeveniments lògicament estructurats. L'obra segueix només la llei de la composició interna.

El so del llenguatge, a través de les veus dels alumnes del COIET (Centre d'atenció a adults amb discapacitats del Pla de l'Estany), la seva realitat material sonora, el seu ritme –la famosa musique dans les lettres de Mallarmé– o els fragments triats de poesia escènica de Brossa amb al·literacions s'han de percebre al mateix temps que el significat.

Sentir i veure es converteixen en escenificació més que en una interpretació. Torrents-Aixut, amb l'obra No em va fer Joan Brossa, pretenen obrir l'obra de Joan Brossa a diferents nivells de comprensió, no redundar en el seu significat, sinó facilitar, a partir de l'elecció d'elements molt precisos, l'experiència; que el públic sigui capaç de combinar aquests elements d'una manera subjectiva i molt diferent per a cadascú, superant així la raó i re-introduint el cos, l'experiència sensorial: experimentar i no entendre. De manera similar a la prosa hipnagògica, els objectes, el text, la música i els sons són massa diversos i contradictoris per ser reduïts a un sol significat o missatge.